

DE L'ESDEVENIDOR

FILOSOFIA BARATA

EL PAS

Res com el pas que per el carrer portem, és indicatiu tan segur de l'estat del nostre ànim...

L'home feliç, aquell que sap disfrutar quietament la seva vida, camina lentament, com recreant-se també en caminar, curiosejant-ho tot amb els seus ulls i amb els seus sentits àvids de sensacions agradables.

Marxem altres amb pas ràpid i nerviós, anhelant, avençant el rostre com per ensumar; amb els punys tancats, balançant-se a lo llarg del cos nerviosament, escrutador i brillant el mirar i els llavis plegats fortament com en un rictus de ràbia. Són els homes de presa, els professors d'energia, sempre a la conquesta de quelcom, corrent darrera un negoci o envers una amistat.

Passen per el nostre costat altres éssers, silenciosos, que caminen poc a poc i com amb por de què el seu pas no sigui ben segur, amb la testa baixa, quasi a ras de les espatlles, capficats potser per el pes d'un pensament que lentament els va enfonsant la barba, com escoltant el cor, qui sap si culpable...

Tomem-ne un altre, que camina amb pas ràpid, esquiva-se sempre quasi sense posar les plantes a terra, caminant un xic de puntetes, van els homes petits, i els homes hipòcrites, i els homes covards i envidiosos, els miserables, que voldrien passar per la vida inadvertits, per adelantar-se als altres sense que ningú, per no veure's, els servís d'obstacle. Són els homes astuts que no caminen mai en una mateixa direcció, que sortegen els grups i bordegen hàbilment les aceres i tenen habilitat per escorrer's sense topar amb la gentada, i per furgar sense perill en una butxaca i acariciar cònicament entre la multitud a alguna damisella, sense presentar mai la cara...

Els poetes, els pensadors i els enamorats, van entre la multitud com si es trobessin sols, amb un caminar distret, mandrós, fent a vegades unes parades estranyes, i a voltes també, animats d'un repentí desig, emprenen una marxa ràpida, atropellant-ho tot...

Els homes forts i concients, aquells que estan posseïts d'un serè optimisme interior, els que ja no ignoren res de la seva pròpia vida, que estimen i són estimats, els que van, tossuts i esperançats cap a un final determinat i previst, caminen sempre en línia recta, alta la testa, acompassat el caminar, i trepitjant fort, com si volguessin deixar rastre del seu pas. Són els homes de cor ample i bo i de consciència tranquil·la.

GENTIL.

LLAPIS ROIG

BENJAMÍ.—Els treballs deuen ésser originals, i no pertanyents a cap altra entitat per digna que ella sia.

SOC JO.—Una miqueta arreglat pot passar. Procura't la tècnica de la versificació, que d'imaginació i numen ja en tens, pels anys que portes.